ANUL XVIII. N.° 3 10 SEPTEMBRIE 1972

Carpații

Depósito legal: M. 8.137 - 1958.

Director Aron Cotruș † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

23 DE AGOSTO DE 1944

En la historia de los pueblos hay siempre fechas que tienen un significado especial de grandiosidad o desgracia, según los acontecimientos que los han provocado.

Como el 23 de agosto de 1944, en Rumania, creemos no ha habido nunca en la historia de los pueblos europeos, otro que tenga la mala suerte de una fecha tan fatídica y fuente de un destino tan trágico.

Un pueblo con milenios de tradición y de gloriosa historia en defensa de Europa, con riquezas y bienestar (a pesar de los tres años de guerra contra la invasora Rusia Soviética, guerra declarada de rodillas y con sonidos de campanas, como antaño las guerras santas de la Edad Media), se desplomó en veinticuatro horas, por la más indigna conspiración nacional e internacional.

El rey Miguel, atrayendo en una emboscada palaciega al Mariscal Antonescu, entonces "Conducator" de la guerra contra Rusia y de la política de alianza con Alemania (al estilo de la perpretada un año antes contra Mussolini, en Italia, por el rey Vittorio Emmanuel), hizo arrestarle por los agentes de Moscú escondidos en el palacio, y traicionando a su pueblo, a su ejército, cuyo comandante supremo era el rey, y a su patria, abrió las puertas de las defensas de Rumania en Moldavia y los Carpathos, entregando todo el ejército y el territorio nacional, al arbitrio de la soldadesca moscovita.

La vida y el destino de Rumania y sin equivocarnos podemos decir que de Europa, se paró en aquel momento, empezando un retroceso de decenas de años, en todos los sectores.

Las naciones europeas occidentales perdieron sus imperios y su prestigio y llegaron a ser vasallos de la caridad norteamericana, a pesar de salir vencedoras, de nombre, en la contienda de la segunda guerra mundial. En la Oriental, los invasores, dignos descendientes de Genghis-Kan, no dejaron más que muertos, lágrimas, desesperación y ruinas.

Al país rumano, adelantar un año la invasión de la Europa Central por los soviéticos, con los tanques americanos, al servicio de los rusos, no le ha servido de nada.

Las promesas "democráticas" hechas por la propaganda anglo-americana, en las retransmisiones de la B.B.C., al Rey, a los partidos "históricos" — liberal, nacional-campesino y socialista—, no se cumplieron nunca. La traición del Rey y de la oligarquía burguesa del país, que le ayudó en el golpe, descontenta de los cimientos nacionalistas de la juventud rumana de entonces, no hizo que Rumania pasase al campo Aliado, como le hicieron creer, sino que la obligaron a rendirse sin condiciones, siendo declarada vencida por "fuera de combate". VAE VICTIS!

Veinte divisiones de soldados rumanos, preparados y armados con el mejor material de guerra de la época fueron desarmados y pasaron prisioneros en la Siberia rusa, de donde pocos han regresado, y otras seis divisiones de Transylvania fueron decimadas intencionalmente en la guerra contra los alemanes.

Matando a sangre fría, violando mujeres, niñas, robándolo todo, el ejército soviético trajo en sus furgones e instaló en el poder al Partido comunista rumano, que debería completar la destrucción de la estructura cristiana y de la civilización europea, a la cual Rumania había llegado por los esfuerzos de varias generaciones de patriotas.

Un año más tarde, como agradecimiento "especial", destronaron al Rey (a pesar de que le habían otorgado por su traición la más alta condecoración de guerra de los soviéticos, "la Orden Victoria") y liquidaron a los demás comparsas y con ellos a más de 2.000.000 de rumanos: intelectuales, burgueses y campesinos.

Asumiéndose el éxito del golpe del 23 de agosto de 1944 los comunistas declararon la fecha como Fiesta Nacional de la Rumania comunista. El Partido (inexistente antes de 1944) quiso con eso establecerse un "palmarés" glorioso. No consiguió que concentrar en él el odio del pueblo rumano, que no le perdonó, y no le perdonará jamás, los sufrimientos que les infligieron.

El 23 de agosto de 1944, es para los rumanos de allá y para los exiliados, día de luto.

CARPATII

REALISM POLITIC SI SECURITATE COLECTIVA

de Dt. FAUST BRADESCU

SĂ nu ne facem nicio iluzie!...

Conferința pentru *"securitatea europeană"* va avea loc și se va desfășura așa cum s'a decis la Moscova. Trapezoidalii hotentoți ce conduc astăzi, spre nenorocirea ei, Europa Occidentală, și-au pierdut pâna și instinctul cel mai natural al oricărui animal: instinctul conservării. Infundați până în creștet în formula intereselor meschine de acaparare a economiei socialiste prin dominarea industriilor locale și-a întrețineții relațiilor comerciale cu aria roșie, își lărgesc surâsurile, își îndoaie spinările și acceptă toate sugestiile antropoizilor moscoviți, pentru a se arăta cât mai înțelegatori și pacifiști.

Ce pericol comunist la porțile Occidentului, când balanța comercială poate fi mărită cu 0,3 %?!!...

Ce frontiere tocate și populații anexate, când VW, Renault sau Fiat pot mări beneficiile naționale cu 0,2 %?!!...

Ce suferință, teroare și exil pentru cei căzuți sub dominația comunistă, când vinul, brânza, șuruburile sau macaroanele expediate în Est pot mări aceleași beneficii numai cu 0,1 % pe an?!!...

Baliverne!

In mijlocul conjuncturei actuale, asta se cheama *"politica realistă"*. Realismul e sinonim de *"gheseft"*. Restul e apă de ploaie. Pericol, frontiere tocate, populații anexate, suferință, teroare, exil, n'au existat decât atunci când acest Occident se găsea ocupat sau amenințat, atunci când experimenta pe propria-i piele beneficiile unei conjuncturi aparte. Că această conjunctură, de o mie de ori mai nemiloasă decât odinioară, apasă și macină sute de milioane de ființe căzute sub dominația roșie, asta n'are nici cea mai mică importanță. E un simplu detaliu, care nu poate fi luat în considerație de cei ce aplică politica realistă în acest moment și care, acum 30 de ani, urlau pe toate gamele și la toate posturile de Radio că *numai solidaritatea popoarelor europene va putea salva omenirea* (adică pe ei) de suferință și de umilire.

Atunci, ca si acum, acelaș tip de trapezoidali hotentoți susțineau că e vorba de o *"politică realistă"* spre binele națiunilor europene. Numai că atunci ei erau cei amenințați, pe când acum ei sunt profitorii acestei politici. Iar toate celelalte națiuni, ca niște păpuși, n'au decât să asculte de înțelepciunea acestor politicieni încercați...

E curios și simptomatic că toate pronosticurile lor de atunci încoace s'au dovedit nu numai contradictorii cu realitatea efectivă, dar direct malefice propriilor interese ale națiunilor lor. Bilanțul ce-ar putea fi făcut pentru ultimii 25 de ani, ar demonstra că, pe când acești politicieni *"abili"* ai Occidentului au reușit să mărească beneficiile comerciale cu câteva zecimi de punct pe an, *"ne-abilii"* politicieni din zona socialistă au cucerit jumătate din lume, și-au întins zonele de influență peste toate continentele, au întărit partidele congenere în toate țările lumii și au anihilat complect orice rezistență în țările ocupate.

Cu toate acestea, *"realismul politic"* al occidentalilor este considerar superior. Și iată argumentul argumetelor: omenirea vrea pace și pacea nu poate fi impusă decât de *"mentalitatea pacifistă"* ce domină în Occident. Ce poate fi mai frumos și mai atrăgător decât acest sentiment, pe care — dealtfel — îl mângâie cu gingășie și guvernele comuniste. Iată deci substratul realismului politic în aceasta epocă: apropierea de guvernele de dincolo de cortină prin intermediul noțiunilor comune de pace și pacifism.

Intr'adevar, canalii răsboinice, dușmani ai pacii, provocatori de neînțelegeri nu sunt decât milioanele de refugiați, ce-au fugit binefacatoarea pace socialistă pentru a continua să otrăvească relațiile cordiale ce leagă cele doua părți ale Europei...

In realitate, ce poate fi mai significativ (în sensul păcii și bunei înțelegeri în lume) decât eforturile continue ale guvernanților socialiști, în frunte cu cei din URSS, de a se arăta curtenitori față de Occident. Iata probele:

— N'au fost ei cei care au deschis frontierele pentruca industriile occidentale să se poată instala?

— N'au fost ei cei care au permis ca lanțul de hoteluri "Hilton" să se lungească și prin munții lor?

— N'au fost ei cei care au lăsat, pe 24 de ore, trecerea libera printre sârmele ghimpate ale Zidului Rușinei din Berlin?

— N'au fost ei cei care au semnat un pact cu Willy Brandt, acest "stâlp neclintit al democrației federale", fiind astfel obligați să recunoască (spre bucuria Germaniei Occidentale) definitiva soartă a frontierelor impuse dupá al 2-lea răsboi mondial?

— N'au fost ei cei care au întrebuințat cu durere "veto"-ul la ONU cam de vreo 120 de ori, numai pentru a împiedeca isbucnirea altor conflicte dăunătoare păcii?

— N'au fost ei cei care și-au retras imediat sutele de spioni descoperiți prin țările occidentale pentru a evita discuțiile diplomatice?

— N'au fost ei cei care au trimis imediat alte sute de spioni numai din grijea de a păstra un echilibru stabil în dispozitivul de subminare al Occidentului?

— N'au fost ei cei care au primit cu surle si fanfare pe toți năucii prezidentiali ai Occidentului, de câte ori aceștia și-au dus persoana și suita prin țările socialiste?

Atâtea și atâtea dovezi de cinste, de loialism democratic, de respect pentru persoana umană de dragoste pentru pace și bună înțelegere... Cum să mai pui la îndoială bunăvoința acestor îngeri, dovedită cu prisosință timp de cinci cincinate! Ar fi să dai în vileag anumite trăsături de caracter (viziune politică, demnitate personală și curaj) ce n'au făcut niciodată parte din arsenalul politico-diplomatic al acestor gugumani din Occident.

Pe acești dialecticieni ai tăierii firului în patru, nu-i interesează soarta Europei sau a lumii. Cu atât mai puțin soarta popoarelor robite de comunism. Pe ei îi preocupă ziua de azi, cel mult ziua de mâine, atâta timp cât există o corelație strânsă între moment și bunăstarea regimului care le asigură postul și privilegiile.

Deaceea, propunerea moscovită întru reunirea unei Conferințe pentru Securitatea Europeană, nu li se pare o primejdie sau o lucrătură dibace din partea celor ce o propun. Ei văd numai imediatul; și acest imediat mărturisește o *"propunere de pace și de bună înțelegere între popoarele europene"*. Pentru acești politicieni obtuzi și condiționați, securitatea europeană propusă coincide cu dorința lor de liniște și pace. Ei vad în acceptarea acestei pro-

(Urmează pag. 5.)

HAPPY PRELUDES

TO THE EUROPEAN SECURITY CONFERENCE

I

de MIHAIL STURDZA

FRIDAY, August 8-th 1969 at 12:45 p. m. Monsieur Francis Rousseilhe, archivist-recorder at NATO since 1953, was arrested on his return from Brussels in the Ivry airport by agents of the DST (the French State Security Service). The same day at 4 p. m. Colonel Charles de Jacquet de la Salle d'Anferville fell to his death from the window of his 10-th floor flat, in the presence of two agents of the same service.

Thursday, November 30-th 1969, Colonel Bernard de Cheuron de Beaumont d'Anzac de la Douze, on his way to the Bucharest airport, was killed on his tracks when a heavy truck, on the look-out at a crossroad, jumped his cam in reverse and flatenned it out. Do you remember General Patton's accident? Colonel de Beaumont was chief of the Eastern European Countries Service at the French Defence Department.

Between Roussilhe's arrest and the "accidental" death of the French officers, important things had happened upon which the sternly obedient International Press has said nothing for a long while, and very little afterwards. It was only in November 1969 that the French weekly MINOTE and BIRE, the magazine of the Rumanian exiles in Paris, started divulging the facts which found only a subdued echo in the French big daylies and, to the best of our knowledge, almost no echo at all in the U. S. newspapers.

François Roussilhe started singing immediately, and reeled off all what he knew about a wide-spread soviet spying net of which he was only a modest mesh. The foreign agents to which he had passed copies of more than five thousand documents, including some of the most secret files of NATO, Ion Tomescu and Mihai Caraman, were in the diplomatic service of the Bucharest Government, the first filled an important office at the UNESCO, the latter was a councillor at the Romanian Embassy in Paris.

Roussilhe confessions lead to the investigation, arraignment and arrest of lesser, important and very important personalities. The investigation process reached not only the Quay d'Orsay, the French foreign office, where it is rumored that an official with the rank of Ambassador had been temporarily arrested, but also the SDECE, the French service of counter- espionage, where the apprehended person was the very agent assigned to look over Francis Roussilhe's activities. All the foreign agents implicated in the new discovered criminal contacts, Ion Iacobesco, Dimitri Antoniu, Stefan Mihai, Atanase Mihai, Niculai Vlad, were Romanians doubling their functions in teh diplomatic service of the Ceaucescu Government with that of agents of the Soviet KOB.

Destiny shows sometimes a reprehensible partiality. Of the whole string of Romanian spying-diplomats it was only Iacobesco, the man in charge of the Quay d'Orsay contacts, wo was forcibly returned to Bucharest where he fell also immediately victim of a fatal traffic accident. As for Mihai Caraman (Monsieur Michel), who seem to have been the linchpin of the whole spying sovieto-rumanian system, he was for a long while still seen sauntering freely along the Paris boulevards. The remarkable thing about him is that he was a recidivist. It was a certain Robert Van de Wielhe who preceded Roussilhe as archivist-recorder of the NATO before 1953, and the communist agent to whom he was caught handing copies of NATO secret documents was Mihai Caraman. Van de Wielhe was sentenced to one year of prison *avec sursis* (suspended sentence). Caraman who will be the great organizer, on the Rumanian side, of General De Gaulle's visit to Bucharest, was already an untouchable person.

It happens often, indeed, that what is publicly known of an espionnage affair is only what the responsible authorities have been unable to hide. Nevertheless, the exceptional secrecy which has surrounded and surrounds the anti-NATO spying activities of the so called Warsaw Pact Powers—even in the case of the disappearance the same week by suicide and appropriated accidents of the General representing the Boon Government at the NATO and of two of his colleagues—deserves special attention.

It diserves it because the purpose of this reinforced concealment is not to awaken the public opinion in Europe and in the United States from the delusive dream in which it has been carefully maintained, since the death of Stalin, of a Communist World more and more amenable to peaceful collaboration, *on the eve of the greatest and most threatning political swindel which has until now been tried, on this public opinion's confidence and guilibility, by the peddlers of bogus security.*

We alude here to the project of a Conference between the NATO Powers and the so called Pact of Warsaw Powers (WPP), suggested by Khrushchev and Bulganin in 1956 and brought again to the agenda of the West-Eeast discussions, during recent presidential travelings by Mr. Ceaucescu, the new Trojan pony of the Communist World.

The name is: Conference for European Security and the idea very simple. Why would not those two groups of Powers, the NATO and the WPP, agree to a progressive mutual reduction of their armed forces which will bring them at the end of a certain number of years, to a state of almost disarmed and friendly vicinity, with their financial and economic means apt to be applied to more mutually beneficial pursuits?

The swindle is three-fold: intellectual, political and military.

Intellectually, it supposes that the Western statesmen have discarded the sound tenet that it is established security only that can legitimate disarmament, and have fallen for the crazy conception that "mutual" disarming brings security for the nonaggressive, the nonambitious and the less

armed of two opposed parties. It supposes also that those statesmen have deliberately consigned to oblivion the fact that Communism and Soviet Russia are openly out for the conquest of the World, that their leaders have never denied it but on the contrary repeatedly proclaimed it —"we will hury you" said Khrushchev— and proved it by the extention of their already realized conquests, that cover one half of the earth surface including Cuba, by the formidable military apparatus they have accumulated unceasingly, and by their insolent conspirative activities in every continent and in every country without exception.

In what concerns the political aspect of the proposed conference, we observe that the countries that form the NATO pact are free countries, whose international status corresponds, *de facto, and de jure* exactly to the definition of an independent state according to all admitted standards and that their national organization emanates directly from the people's will by electoral process. Nothing like that could be said, by the widest stretch of imagination, about the Warsaw Pact countries.

The tyrannical regime under wsich their populations are living has been iuposed by the Soviet bayonnetes. Without the presence or the vicinity of the Soviet divisions very short justice would be done by the oppressed masses of those who now form the satelite governments.

Those masses, the people of the subjugated countries, will not e represented by the men who will sit at the table of negociations with the representative of the United States and of the free European countries. Those men will multiply six time the Soviet representatives.

Fraudulent efforts have continuously been made in order to represent the satelite govenments in a rapid process of emancipation from the Kremlin's tutelage. After the known tragic events in East Germany, Poland, Hungary and Czecho-Slovakia, Rumania has finally been chosen to illustrate this deceitful theory. But the NATO scandal where the whole of Mr. Ceaucescu's Paris diplomatic personnel was caught spying for the Soviets, has shown once more that in Bucharest as in the other capitals of the Warsaw Powers only stooges have been and will be tolerated by the Kremlin.

The day the United States and the Western Powers will grant the Satelite Governments a certificate of moral and juridical existence, to which they have no right, by accepting to negotiate with them on a footing of perfect equality, the still *de jure* open problem of East Europe's martyrdom, the problem of the Teheran and Yalta betrayals, would have received the exact final solution persistently demanded by Soviet Russia. By the same token, the discouragement and desperation provoked among the subjugated population by tse Western Power's recognition of their torturers as their legitimate rulers, would have relieved the Soviet General Staff of its major worry now that the Non Proliferation Treaty has secured it against the danger of some unexpected nuclear situation. It is the power of explosion of the 120 million prisoners in the unwiedly communist East-European concentration camp which has been until now —and would be no more— the principal detérrent to the Soviet messianic and military designs *and the most potent weapon of the Western Powers in case of a new conflagration.*

This brings us to the military aspect of the proposed Conference. We have about it already the suggestions of one of those modern academic experts who have replaced the professional soldier and the career diplomat of yore as advisers to the elected leaders of nations. Their suggestions must not be taken lightly, even if they seem at first sight sheer craziness or worse. Experience has proved that those suggestions, poured forth from behind a professorship desk or that of some well endowed agency, prefigure too often the decisions that governments will take. They are also, almost always, the suggestions the Kremlin would have liked to hear from the other side of the negotiating table.

This time it is not Professor Owen Lattimore, from the John Hopkins University School of International Relations and from the Institute of Pacific Relations, who adjudicates, but Professor Thimothy W. Stanley of the John Hopkins School of Advanced International Studies and of the Atlantic Council of the United States. Professor Stanley bases his suggestions upon two false starting points: 1) He assumes that the forces in presence on both sides of the Iron Curtain are today approximately balanced at a level of 1 125 000 men for NATO and 1 300 000 for the Warsaw Pact, about half of this latter contingent consisting of Soviet troops, 2) He assumes that the Polish, East-German and Czecho-Slovak contingents on the Eastern side of the contest have the same military value as the NATO German and American contingents on the Western side.

The American and the German NATO contingents are the most numerous, the most efficient and the best armed part of the Western forces.

The Polish, East German and Czecho-Slovakian contingents represent for the Soviet Command, as those of the other so called Warsaw Powers, a dead weight and eventually a danger. The Kremlin keeps them only as confortable exchange monney if confronted by no sterner negotiator than some one like Professor Stanley, for instance. To suggest, as Professor Stanley does, that the first two stages of the "mutual" deescalation should reduce the American and the West-German contingent on the West side, and only the East-German, Polish and Czecho-Slovakian contingent on the Eastern side, leaving the number of Soviet troops at its present level, indicates on the part of the learned professor a total ignorance of the comparative quality of the troops whose "mutual" withdrawel he recommends.

About the quantitative situation, Professor Stanley does not seem to be better informed. According to his statistics the number of Soviet troops which the threatened Western European countries would have eventually to face, would be of about 600 000. This is, indeed, the number of troops Soviet Russia has pushed through Czecho-Slovakia and East Germany in 1968 to the frontiers of West Germany. But this does not represent, by any means, the Soviet military power in Europe. The Soviets have this side of the Ural 115 divisions besides the 60 divisions they keep in their Asian territory. Those troops will always be there; once withdrawn, the U. S. troops will never come back. We do not know how Professor Stanley came to the fantastical figure of 1 125 000 men for NATO troops, but even if this number were immediately available for the defence of the German borders, account must be taken of the location comparative quality, nature and reliability of the troops, and of the number of combatants they really represent. The 600 000 troops Soviet Russia put in movement at the time of the Czecho-Slovakian invasion, were entirely motorized and more than half of the divisions were armoured forces. Besides, the Soviets had, already a few years ago, 18 airborn divisions able to be lifted and landed in one operation, Every body knows how unfavorable for the estern troops is the proportion between combatant and non combatant individuals. And above everything else, the fact remains that Soviet Russia is the only real nuclear power in Europe and that every European general staff, Soviet Russia's included, knows that the United States, of the present day, will never accept the risk of a nuclear war for the sake of some European country's territorial integrity. The advice will rather be: "Try a coalition government". Besides the Soviet divisions are all of them available for the central European front.

With those preliminary observations in sight let us examine more closely Professor Stanley's "Major New Policy Study", as it is called by the approving Press.

In the first stage of the "mutual troop cut", the United States "as a sign of sincerity" should cut unilaterally 30 000 of its troops. The second stage would involve a 10 % reduction of the troops of what Professor Stanley calls the "central front", meaning the German and Benelux forces on the NATO side and the Eeast-German. Polish and Czecho-Slovakian forces on the Warsaw Pact side. During the first stages, therefore, it is the best troops of NATO that would have been substantially cut and , in a lesser proportion, the unreliable ones of the Warsaw Pact. The Soviet forces would have kept their initial level.

The third stage will ask for a cut of 15 % of the remaining forces "in both central and southern Europe" this would involve, says Professor Stanley a cut of 135 000 men — about 8 divisions of the 40-50 the Soviet have on the "central front". There is of course, no question of the about 110 other divisions garrisonned on the vast European Russian territory which seems never to come into the purview of the professor-strategist, all of them, as said, available for the central European front. Neither Greece, Turkey or Norway will attack if they can help it.

For the first time, in the fourth stage, which provides for a general cut —in central and southern Europe— of one third of the remaining forces, air and naval forces will be included. Professor Stanley who realizes the aukward position in which free Europe would be left at the end of his "mutual troop cut" program, suggests that at this point a new strategy of deterrence and defence be adopted with zones of "nuclear land mines to block natural avenues of invasion" as principal feature!

REALISM POLITIC SI SECURITATE COLECTIVA

puneri un mijloc de a se arăta largi în spirit, intelegători și gata oricând de a împiedeca un răsboi. Mulți poate dintre ei sunt sinceri!

Dar Rușii nu văd aceasta Conferintă sub acelas unghiu. Pentru ei, numai aspectul formal, cel care trebuie să convingă și să atragă de partea lor pe Occidentali, poate avea o sonoritate de comuniere pacifistă. Fondul acțiunei lor e cu totul altul, vizibil ca lumina zilei pentru noi exilații din țările cotropite, opac și de nepătruns pentru occidentalii responsabili de soarta Europei. Tocmai aceasta lipsă de a pricepe intențiile ascunse ale Rușilor, constitue marele nostru reproș față de politica occidentală.

Acceptarea Conferinței va permite Rușilor să impună fără niciun efort, consolidarea oficială a imperiului pe care-l făuresc cu răbdare mongolica de peste 50 de ani, rozând din teritoriile vecine, locuite de alte națiuni. Santajul va fi simplu: pactul de securitate europeană în schimbul recunoașterii statu-quo-ului din Europa Orientală. Si care politician occidental va avea curajul să ridice obiecții, când balanța comercială a relațiilor cu Estul îi stă pe chelie ca o sabie a lui Damocles?

Această Conferință va prevede, cu siguranță, și desființarea pactelor zonale de susținere mutuă în caz de conflict. OTAN-ul va fi pus în joc și odată desființat, cu greu s'ar mai putea înțelege cei ce-l compun. Fiecare membru e independent și'n caz de urgență, procedurile de confirmare a unei atitudini nu sunt nici rapide, nici automate. Pe când, pentru țările comuniste, chiar ne mai facând parte dintr'un Pact varșovian, un ordin venit dela Moscova va fi suficient pentru a le coaliza instantaneu sub o comandă unică.

In sfârsit, se va susține cu vehemență că, prin acest pact inter-european, prezența fortelor americane devine inutilă în mijlocul unui continent supus și apărat de o *"securitate colectivă"*. Si se va insista ca aceste forțe, ce constituesc o legătură solemnă între Europa și USA, să-și mâne corturile pe alte meleaguri. Putem fi siguri că, în cel mult trei ani dela retragerea acestor trupe, Occidentul va fi cotropit de binefăcătorii propunători de azi ai unei Conferințe pentru securitate și pace.

Sa nu ne facem nicio iluzie!

Conferința va avea loc, deoarece Occidentul acesta, în care își pun speranța milioanele de robi de dincolo de cortină, e laș și interesat. Va găsi, fără'ndoială, subterfugiile dialectice prin care să-și scuze lașitatea și mercantilismul. Va găsi deasemenea și argumentele corosive cu care să ne biciuiască îndrăsneala de a ne opune (sau, măcar, de a încerca să ne opunem) realizarii acestei conferințe criminale.

Dar noi, acești exilați ai popoarelor robite de dincolo de cortină, vom continua să ridicăm protestul nostru și să strigăm cât ne va fi cu putință crima ce vor comite politicienii responsabili ai epocei pe care o trăim de vor da satisfacție hidrei moscovite.

In lume toate greșelile se plătesc. Cu atât mai mult se vor plăti greșelile voite, comise împotriva unor neamuri care n'au avut parte în istoria lor decât de suferintă, sacrificând în tăcere acolo, în îndepărtatul Răsărit European, pentruca Apusul să poată crea o civilizație.

DECOUVERTES

AVEC LE SOURIRE...

Par Radu Ghenea

CETTE chose merveilleuse qu'est le sourire, qui reflète ou retient l'amitié et l'ironie, la joie et la tristesse, l'espoir et la déception, l'engagement et la réticence, devient, à l'usage des politiciens contemporains — un masque stupide, irritant... et tragique.

Prétendant exprimer une sérénité réconfortante, ou une supériorité bienveillante il cache — le plus souvent — l'ignorance, l'incompétence la plus crasse, l'absence de conscience la plus éhontée, ou l'ingénuité la plus incurable.

Bien entendu, nous ne demandons pas à nos hommes d'Etat d'exhiber le souci de leurs accablantes responsabilités, ou d'emprunter l'air lugubre de la troïka moscovite (qui pourtant doit bien rire à leurs dépens), mais simplement d'être naturels et dignes de la lourde mission historique qu'ils ont acceptée. Le large sourire, inexpressif et figé, importé des Etats-Unis, nous inquiète; là-bas comme ici, il nous cache trop de revers, de concessions inavouables et d'accommodements coupables.

Avec ce même masque stéréotypé, on exalte les avantages d'un rapprochement entre l'Eglise et le marxisme et on prétend nous faire applaudir à l'"humanisation" du communisme. On nous explique la hâte de voir réunie la Conférence de Sécurité Européenne, tous les motifs "qui pourraient justifier un ajournement, ayant disparu", et on veut nous associer à tout prix à l'enthousiasme des "souriants" qui y siègeront.

Nous aimerions pouvoir poser, à tous ces porteurs de masques un petit questionnaire sur les "motivations" (comme on dit aujourd'hui) de leur politique, et donner ensuite une large diffusion à leurs réponses. Ainsi, les masses populaires connaîtraient le vrai visage de ceux à qui elles ont confié leur destin, et pourraient distinguer les sots des perfides, les incapables des militants au service de l'ennemi. Elles sauraient ainsi qui les représentent, et à quoi on les expose.

Le "Daily Telegraph", de Londres, vient de publier le rapport confidentiel, signé le mai 1943 —devenu maintenant publiable— par Sir Owen O'Mallery, alors ambassadeur de Grande-Bretagne en Pologne, sur l'assassinat en masse de Katyn. Les soviets avaient assassiné 10 000 officiers et intellectuels polonais et les avaient enterrés dans une fosse commune, découverte en juin 1941 par les troupes allmandes. Une commission internationale d'experts put établir, sans la moindre hésitation, par l'état de décomposition des cadavres et par l'âge des sapins plantés dessus, que ces atrocités avaient été commises du temps de l'occupation de ce territoire par les braves alliés russes. Le rapport confidentiel de l'ambassadeur ne faisait que confirmer avec courage cette monstruosité. Le gouvernement polonais en exil, établi à Londres, rompit ses relations avec Moscou.

Mais, cet "incident de parcours" ne joua aucum rôle dans la conférence de Yalta, ni dans le talmudique procés de Nuremberg.

A Yalta, avec le sourire, et au milieu de plaisanteries décelant la haute valeur morale des signataires, on procéda au partage du monde!

Notons, en passant, une réflexion révélatrice de Roosevelt, lors de la Conférence de Téhéran: *"L'ennui, c'est que Winston (Churchill) pense trop à l'après-guerre. Il a peur que les Russes ne deviennent trop forts..."*

Cependant, si Yalta n'était animée que par la soif de vengeance et par l'esprit de la curée des vainqueurs, la future Yalta, dite "Conférence de Sécurité Européenne" —devant reconfirmer et consolider le butin humain et territorial abandonné à l'Union Soviétique— convoque aussi les simples "voyeurs". Le Kremlin désire s'assurer la consécration de ses conquêtes et de son contrôle sur les pays "socialistes" par une confirmation du statu quo, *sanctionné par tous les pays d'Europe, le Canada et les Etats-Unis.*

Allégrement, pour servir la bonne entente et les bonnes affaires, les invités s'empressent de brûler les étapes, de supprimer toute objection et toute condition préalable qui pourrait retarder la réunion, où ils apposeront leurs signatures, confirmant le partage de Yalta.

En vertu de quel droit et avec quelle conscience se permettront-ils de disposer de populations et de territoires qui ne leur ont jamais appartenu et dons ils savent bien qu'ils ont été incorporés abusivement à l'URSS?

Sans se départir de leur éternel et supérieur sourire, ils mentent effrontément s'ils prétendent que chaque pays pourra défendre, au cours de la conférence, ses propres intérêts. Car est-il un seul Ministre des Affaires Etrangères d'un pays européen non communiste qui soit vraiment persuadé que les gouvernements des pays communistes traduisent l'opinion réelle de leurs peuples? En écoutant les déclarations de leur collègue tchécoslovaque (qui exprime aux Russes *sa gratitude pour avoir occupé son pays!*) nous feront-ils croire que se collègue est l'interprète fidèle des sentiments de ce pays? Si le délégué du soi-disant patriote Ceausescu, ne souffle mot sur la Bessarabie (et pour cause), un Ministre des Affaires Etrangères de n'importe quel pays occidental qui affirmerait que la Roumanie a renoncé volontairement à cette province et que, par conséquent, rien ne l'empêche de garantir aussi l'incorporation définitive de cette région à l'Union Soviétique pourrait-il être considéré comme honnête?

Et si on lui demande ce qu'il pense de la doctrine Brejnev, déjà appliquée à la Tchécoslovaquie, et toujours en vigueur (car, en n'importe quel moment, un gouvernement satellite et soumis à Moscou, imposé et maintenu au pouvoir par un simulacre d'élections, pourra implorer le secours de l'armée rouge contre son peuple en révolte), par quelle explication pourra-t-il nous tranquilliser?

L'argument cynique qui prétend qu'en sacrifiant les peuples déjà sacrifiés, on assurera la paix des autres, qui sont la majorité, par un nouvel engagement solennel soviétique, est aussi bête qu'inmoral.

Nous autres, simples mortels, nous n'oublions par l'*intention constamment proclamée des Russes d'instaurer le communisme partout*, et nous voyons le progrès rapide de l'infiltration et de la subversión qu'ils dirigent et financent. Nous ne comprenons pas les faiblesses de la plupart des hommes politiques européens envers ces "pays de l'Est" et leur indifférence totale envers les peuples opprimés.

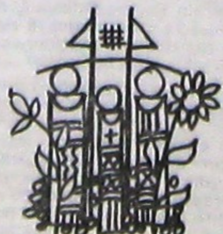
Toute nouvelle concession sans contre-partie nous inquiète; toute participation officielle au jeu imaginé et conduit par les soviets nous préoccupe, sachant où elle nous mène. Nous imaginons, dés maintenant, le fou rire qui secouera le Kremlin aprés la conclusion d'un nouveau traité de Yalta...

Cependant, nos hommes d'Etat, eux, se contentent de sourire.

Un trés vieux film, excellent d'ailleurs, qui s'appelait *Fra Diavolo*, mettait les deux comparses (Laurel et Hardy) entre les mains d'une bande de brigands. Pour s'amuser, ceux-ci obligent l'un d'entre eux à pendre son compagnon. En lui mettat, en pleurnichant, la corde au cou, le bourreau malgré lui encourage son ami en lui disant "*take it easy*"!— prends ca du bon côté!...

Mais, malheuresement, nous n'assistons pas à un film, bon ou mauvais.

Ce qui est en jeu, ce sont nos vies, et c'est le sort de notre Occident, et nous attendons autre chose de nos gouvernants qu'un "*take it easy*"!, même avec le sourire!...

ROMANIA SI UNITATEA EUROPEI

II

De TRAIAN POPESCU

A fost gravată o ştampila comemorativa cu textul: "PRO BASARABIA, CHISINAU —27 MARTIE 1918-*MADRID— 27 MARTIE* 1958", şi un plic filatelic pentru ştampilarea emisiunei, pe care sereproduce desenul vignetei şi avertismentul *"EUROPENI, APARATI-VA DE PRIMEJDIA U. R. S. S. COEXISTENTA ESTE MOARTEA EUROPEI!"*

IV./ *La 8 Noembrie* 1958 şi corespunzând celei de a treia emisiune a Europei dela Strassbourg, Românii Liberi, reproduc desenul oficial al emisiunei celor şase dela Strasbourg, unitar în toate statele semnatare, conform deciziei luată în reuniunea reprezentaţilor celor şase Administraţii Poştale, care a avut loc la Bruxelles la 17 Martie 1958, în care s'a ales ca tema: Uniunea Poştală, Europeană în serviciul Ideii Europene. Prin concurs a fost ales desenul olandezului Andre van der Vossen, reprezentând litera *E* deasupra căreia se perfilează în sbor silueta unui porumbel.

Românii Liberi adaugă însă un nou element desenului iniţial. Un şarpe pe pielea căruia apare repetată ca un desen emblema comunismului —secera şi ciocanul— simbolizând primejdia comunistă; şarpe care furişându-se dealungul literei E, din care a încolăcit o parte ţările Europei de Est subjugate — ameninţă restul şi porumbelul, simbol al păcii în lume.

Trei valori de 25 bani verde, 50 de bani roşu şi 75 de bani albastru. Pe vignetele poştale amintite mai apar cuvintele; *ROMANIA —POSTA— şi EUROPA.*

Cartonul de prezentare filatelică confecţionat pentru această emisiune, are tipărit pe prima pagină următorul text în limba spaniolă: *EUROPENI! TOTI UNITI INLAUNTRUL FRONTIERELOR DIN DECEMBRIE* 1918, *DA! COEXISTENTIALISM CU COMUNISMUL PE SPINAREA POPOARELOR: ALBANIA, GERMANIA ORIENTALA, BULGARIA, CHECO-SLOVACIA, CROATIA, ESTONIA, LETONIA, LITUANIA, POLONIA, ROMANIA, SERBIA SI UNGARIA, NU!*

Pe pagina doua apare avertismentul *COMUNITATII ROMANILOR DIN SPANIA:*

"Au trecut trei ani de când "Mica Europă" luptă să deschidă drumul marei frăţii spirituale şi economice a bătrânului continent. Toate sforţările şi sacrificiile făcute, vor fi inutile dacă cheia nouei construcţii va rămâne în mâini streine..., căci în multe ocazii, până acuma, s'a putut dovedi, ca ţările din estul europei, abandonate în ghiarele Kremlinului, sunt poarta deschisă agresiunei comuniste.

Ca un sarpe coexistenţialismul sufocă Europa şi ameninţă lumea liberă.

A da libertate tărilor subjugate dincolo de cortina de fier, e un act de dreptate pe care Occidentul îi datorează acestor ţări de milenară tradiţie şi în acelaş timp un gest necesar propriei lui apărări".

EUROPEOS TODOS UNIDOS
DENTRO DE LAS FRONTERAS
DE DICIEMBRE DE 1918

¡SI!

COEXISTENCIALISMO
CON EL COMUNISMO
A ESPALDAS DE LOS PUEBLOS

DE

ALBANIA, ALEMANIA ORIENTAL, BULGARIA, CHECOSLOVAQUIA, CROACIA, ESTONIA, HUNGRIA, LETONIA, LITUANIA, POLONIA, RUMANIA Y SERVIA

¡NO!

MADRID
1958

Han pasado tres años desde que la Pequeña Europa está luchando para abrir el camino a la gran hermandad espiritual y económica del viejo continente.

Todos los esfuerzos y los sacrificios hechos serán inútiles si la llave del nuevo edificio quedara entregada en manos enemigas..., pues en muchas ocasiones, hasta la fecha, se ha podido comprobar que los países del este europeo, abandonados en las garras del Kremlin, son la puerta abierta a la agresión comunista.

Como una serpiente, el coexistencialismo está sofocando Europa y amenaza al mundo libre.

Liberar a los países sojuzgados detrás del telón de acero es un acto de justicia que el Occidente debe a estos países de milenaria tradición, es al mismo tiempo un gesto necesario para su propia defensa.

LA COMUNIDAD DE LOS RUMANOS EN ESPAÑA

(Urmează pag. 8.)

Ştampila gravată pentru această emisiune are textul: *LIBERTATE ROMANIEI — MADRID 8 NOEMBRIE* 1958, iar plicul filatelic, reproduce desenul vignetei poştale şi în limbile: română, spaniolă şi engleză, strigătul de *"LIBERTATE ROMANIEI!"*

V./ *La* 10 *Mai* 1959, cu prilejul Conferinţei de Inalt Nivel a Marilor Puteri, celebrată la Geneva, Românii Liberi au lansat emisiunea de vignete poştale *"EUROPA CARE SUFERA"*.

Compusă din trei blocuri de câte nouă timbre fiecare, 3 × 25 de bani, 3 × 50 de bani şi 3 × 75 de bani, în culorile verde, roşu şi albastru, emisiunea reproduce trei aspecte ale asa zisei "democraţii" comunisto-sovietică:

a) trasul, pe la spate, cu pistolul în ceafă, valoarea de 25 bani,
b) închisoarea, valoarea de 50 bani,
c) deportarea în Siberia, valoarea de 75 bani,

practicată fără milă asupra a milioane de femei şi bărbaţi din Europa de Est: Europa care suferă.

Acest reproş adresat lumii occidentale apare în limbile, română, franceză, engleză, spaniolă şi germană, pe fiecare din cele nouă vignete care compun blocul.

Scopul acestei emisiuni era de a protesta şi evidenţia odată mai mult injustiţia făcută Europei de Est de către "Marile Puteri" la Yalta, şi a cere libertate şi dreptate pentru ele. Se ilustrează cu aspectele "democraţiei" sovietice tirania ocupaţiei comuniste şi drama în care au fost asvârlite, abuziv, populaţiile acestor teritorii.

CONFERENCE DE GENEVE
10 MAI 1959.

LIBERTE ET JUSTICE POUR LES PAYS DE L'EST DE L'EUROPE.

COMMUNAUTEE DES ROUMAINS EN ESPAGNE
MADRID

Les Roumains en Exil et le Comité de lutte pour une Roumanie libre, présentent leurs hommages à ceux qui portent à la Conférence de Genève la responsabilité de l'avenir du monde libre.

Nous espérons qu' on ne va pas oublier, une fois de plus, le martyre de la Roumanie jetée en proie à la Russie Soviétique et que cette Conférence représentera pour notre patrie l'aube de la liberté.

Pour rappeler la «démocratie» pratiquée par la Russie Soviétique, dans les pays qu' elle domine, nous nous permettons de vous envoyer ces tristes vignettes, qui ne représentent pourtant qu' une faible partie de leurs souffrances.

(*Urmează pag.* 9.)

S'a gravat o ştampilă specială cu textul: *CONFERINTA DIN GENEVA — MAI* 1959, *LIBERTATE EUROPEI CARE SUFERA — MADRID* 10 *MAI* 1959, şi s'au confecţionat un carton de prezentare şi un plic filatelic.

Pe prima pagină a cartonului se poate citi: *CONFERENCE DE GENEVE* 10 *MAI* 1959 *—LIBERTE ET JUSTICE POUR LES PAYS DE L'EST DE L'EUROPE— COMMUNAUTEE DE ROUMAINS EN ESPAGNE — MADRID.*

In pagina doua textul scrisorii Comunităţii Românilor din Spania, trimisă participanţilor la menţionata conferinţă:

"Românii din Exil şi Comitetul de luptă pentru o Românie liberă, prezintă omagiile lor celor care la Conferinţa din Geneva poartă răspunderea pentru viitorul lumii libere şi speră că nu se va uita, odată mai mult, martirajul României asvarlită ca pradă Rusiei Sovietice, şi că această conferinţă va fi pentru patria noastră, zorile libertăţii.

"Pentru a va aminti "democratia" practicată de Rusia Sovietică în ţările pe care le stăpâneşte, ne permitem a va trimite aceste triste vignete, care nu reprezintă, cu toate acestea decât o infimă parte din suferinţele lor".

Plicul pentru ştampila zilei de emisiune, reproduce desenul vignetei de 25 bani, trasul cu pistolul în ceafă şi cere: LIBERTATE EUROPEI DE EST! EUROPA CARE SUFERA!

VI./ *La* 23 *August* 1959, împlinindu-se 15 ani dela capitularea Regelui Mihai, 15 ani de crucificare a României, Românii Liberi au retipărit blocul de 9 timbre al "Europei care suferă", în culoare galben portocaliu, supratipărind pe fiecare din cele trei tripticuri, în limbile: română, franceză şi engleză "textul:

23 AUGUST 1944-23 AUGUST 1959, CINCISPREZECE ANI DELA CRUCIFICAREA ROMANIEI

S'a gravat o ştampilă specială cu textul: 23*August* 1944 —15 *ANI DELA CRUCIFICAREA ROMANIEI— Madrid* 23 *August* 1959, un carton de prezentare şi un plic filatelic, pentru ştampila zilei de emisiune.

Pe prima pagină a cartonului de prezentare apare în limba spaniolă textul: *A CINCISPREZECEA ANIVERSARE DELA INSTAURAREA TEROAREI IN ROMANIA —Comunitatea Românilor din Spania— Madrid* 1959.

Pe pagina doua e reprodus un fragment din conferinţa pronunţată de academicianul spaniol Contele Agustin de Foxă, la 13 Decembrie 1957, cu prilejul comemorării a 500 de ani dela urcarea pe Tronul Moldovei a lui Stefan cel Mare, şi care spune:

23 DE AGOSTO DE 1944 - 23 DE AGOSTO DE 1959

XV ANIVERSARIO DE LA INSTAURACION DEL TERROR EN RUMANIA

§

COMUNIDAD DE LOS RUMANOS EN ESPAÑA
MADRID
1959

(*Urmează în numărul* 3.)

"CONGRESUL DANSEAZA"

Reportaj dela Congresul partidului comunist roman

De ION BICIOLA

S'AR putea spune că nu există discrepanţă între mentalitatea din naintea răsboiului şi acea actuală, privitor la relaţia dintre titlul filmelor şi conţinutul pe care se desfăşoară acţiunea. Subiectele extrase, din diferitele faze ale unei bătălii, cari nu prea se diversificau între ele, erau menite, fie spre a satisface dorinţa unei stele de a fi cât mai mult remarcată, fie din tendinţa regisorului de a impune atenţiei generale surpriza unei stele nebănuită că se afla în galaxia puzderiilor celorlalte, mai mult sau mai puţin cunoscute.

Pe atunci, apariţia de stele, comete-cu sau fără coadă-steluţe şi luceferi, era determinată de raportul dintre puterea financiară a capitalistului şi rezistenţa artistică a regisorilor. Pe atunci, nici nu se bănuia că s'ar putea să apară un atare raport, neputându-se bănui că materialismul, apropiat sau alipit de numele lui Marx, ar putea fi alhimizat, printr'o repetare insistentă, în domeniu transcedental, necesară pentru sulemenirea libertăţii.

Schimbarea formelor şi titulaturilor nu contează. Scopul este aci necesitate natională. Mijloacele strânse în chinga scopurilor evidenţiază, şi mai mult, domeniul transcedental, care, prin destin, este obligat a sbura spre rugul sacrificiului, cum e cel al muzicei de exemplu.

Utilizăm acest domeniu, fiindcă avem un exemplu cunoscut în tot universul, şi fiind-că problema ce ne preocupă, Conferinţa Naţională a partidului comunist român, a decurs şi ea, dacă nu într'o atmosferă de veselie, cum a fost "Congresul danseazǎ", a fost înconjurată de aceaşi curiositate.

Cam pe când dansa "Congresul" trăia un violonist, care era şi un bun compozitor, chear după puţinele compoziţii rămase. Doar ramane bine stabilit că proverbul roman "non multum, sed multa", reprezinta concluziile la cari s'a ajuns după milenii de verificari: nu cantitate, ci calitate. Uitaţi-vă la ce scot teascurile din R. S. R., după zeci de ani de gândire în colectiv, unde, de fapt, unul poate gândi, unul poate tecno-redacta, un altul poate tecno-citi, un altul poate tecno-însărcina ceace de fapt înseamnă că unul din comitetul central a tecno-aprobat, rămânând ca pe parcurs să se vadă dacă compozitorul, autorul, pictorul, sculptorul este pe linie de partid, care nu este şi nici nu poate fi decât o rătăcire generală, drum fără capăt.

Compositorul se numea Sarasate. Era din Spania.

Printre compoziţiile personale figurează şi "Trei cântece ţigăneşti" inspirate parecă de la ţiganii din Ungaria. Aceştia, rămaşi depe urma Tătarilor, Hunilor, Mongolilor şi alte seminţii de năvălitori, şi pe cari în invaziile lor, îi cărau după ei ca elemente meseşugăreşti.

Sarasate a cântat şi pe la Iaşi sau şi pe la Bucureşti şi renumele de care se bucura explică primirea făcută peste tot locul.

Dar iată că "patrioţii români" în frunte cu curagiosul şi ne mai întâlnit ca exilat în calendar, Mihai, deschid porţile Pretoria şi Dacumana, ale rezistenţei române şi Sovieticii intră în România. Şi-au auzit program de cântece ruseşti. Si tare s'au ruşinat când soldatii ruşi se opreau şi întrebau ce muzică este aceasta şi li se răspundea: rusească. Ei dădeau din cap protestatari. Ceace a facut pe noii descendenţi ai lui Traian şi Decebal, să ordone schimbarea necesară: dacă în loc de pânză "america", i s'a spus "muncitorul", de ce să nu schimbe şi cântecele lui Sarasate? Si, astfel de atunci, Românii nu mai ştiu, că Sarasate a scris trei cântece ţigăneşti, ci trei cântece lăutăreşti iar Ruşii au aflat dela "Romîni" că ceace ei spuneau "Romanţe Ţigăneşti" nu erau decât cântece naţionale ruse. Cum a fost posibilă acea falsificare? Intrebaţi pe nişte Dumitreşti de la Uniunea Compozitorilor.

Am intarziat asupra acestui intermezzo muzical, nu pentru că ar avea multă asemanare între aceasta conferinţă naţională (unde s'a cântat, când s'a putut şi s'a dansat, când uşile se credeau de plumb) şi acel "congres danseazǎ", care prea puţin îi păsa de ceace credeau dănţuitorii proveniţi din toate părţile, inclusiv vivandierele; am intarziat, repet, lăsând publicul să judece dacă se putea găsi un diapazon, după care să se întinda o atmosferă, dacă nu naţională, democratică.

Organizatorii au făcut tot posibilul ca lumea sa nu se plictisească, şi să se nască credinţa că libertăţile (verbale dar între patru ochi) având sorginte vagă, deci neangajabila şi, ori cum, discutabile, nu au sinchisit prea mult, sau, poate, deloc, Moscova. Poate şi pentru că, aceasta se gândea că în curând avea să asiste la procesele de la Praga.

Insoţitorii cari aveau să escorteze pe ziariştii streini, cunoscând, probabil, eventualitatea sau probabilitatea ce avea să transforme coloritul din expunerea secretarului general, aveau credinţa că eventualitatea unor transformări nu avea să contrasteze atmosfera de bună voe, de plăcere, distractivă chear ,uneori neprevazută, neasteptată, chear captivant de interesantă.

Declaraţiile de închidere făcute de Ceauşescu, au fost ca mai toate declaraţiile d-sale, precise şi în afirmaţii, şi în constatări, şi în promisiuni. Serviciile de statistică se vede că sunt bine organizate.

Declaraţiile d-sale pot fi denumite epocale: prin, afirmaţii şi prin noutatea introdusă şi care nu îşi găseşte asemănare decât în evenimentele de grea cumpănă ale antichităţii.

Noutatea constă într'o poezie de patru strofe de şease picioare versul, concretizând apoteoza realizărilor regimului:

"Toată ţara românească'n sărbătoare,
Poporul înalţă imn partidului iubit
Sub steagul lui ne avântăm spre soare
Să făurim un viitor mai fericit!"

declamate cu emoţia şi timiditatea marilor înfăptuitori.

Pe neaşteptate suntem întorşi cu două mii de ani

Şi, ca acum două mii de ani, se vor găsi elemente cari să afirme că: ţara piere şi baba şi-o piaptănă, şi alte imprecaţii, cari de cari mai deplasate şi complect streine domeniului, pentru care se formulau imprecaţiile. Şi imprecaţiile au continuat sa ia în derădere pe Neron-că de el este vorba când menţionam milenii. Acuzatu-fost-a, că ar fi dat foc Romei spre a avea subiect de inspiraţie. Superficialitatea a fost aşa de nătângă, încât acuzatorii (fie aceştia din autorii lui Quo Vadis, fie alţii) şi-au atras asupra lor două acuzaţii bine meritate: ca arderea Romei, de care era acuzat împaratul poet Neron, nu putea servi de inspiraţie, ci de subiect sau ocazie de fotografie, —Neron n'a fost un fotograf şi nici un militar de duzină— (toti Romanii erau militari-lucru foarte natural, dar despre care nu vorbeşte nici un text, de oarece nu constituia ceva extraordinar), descoperirile, săpăturile istorice vorbesc de urme lăsate până la Addis-Abeba, de elemente înaintate ale unei coloane trimisă în recunoaştere de Neron. Iar de unele poezii rămase, specialiştii cari le-au citit, nu vorbesc fără seriozitatea reclamată de o linie de gândire trasată cu foşnetul inspiraţiei. Nu se poate spune că poezia recitată ar fi sub nivelul poeziilor celor însărcinati a fi poeti, de către Partid.

Sa ne limitam la Neron şi să facem abstracţie de alti împăraţi, cari, cum a fost Traian, dacă n'a fost poate —definitiv nu se ştie— n'a fost scutit de acuzaţiile cari au fost încununate de succes, prin înlocuirea statuei lui de pe columna de la Roma, cu acea a Sf. Petru. N'a fost scutit de acuzaţii nici Mahomed al II-lea, cuceritorul Bizantuţului, care, în loc să facă politică după cucerire a continuat să facă poeme, lăsând desfăşurarea politicei în folosul altora, până în timpurile noastre.

Introducând invocaţiile poeziei în urmărirea obiectivelor politice, Dl. Ceauşescu a reînodat un fir rupt acelei tecnici de diviziune internaţională a muncii, care crede ca arta se poate măsura cu metrul (o dovedeşte legislaţia comunistă); inspiraţia cu volumul, şi cugetarea cu cân-

(Urmează pag. 14.)

Rumanischer Kommunismus: Ilusion der Deutschen

Dt. Demetrius LEONTIES

In der Bundesrepublik gibt es viele Illusionen über den
Osten, im allgemeinen und über Rumänien im besonderen.
Die Führung der KP Rumäniens und des Landes lag in den
ersten Jahren nach der Machtübernahme der Kommunisten
in den Händen Anna Paukers und anderer Genossen
ethnisch fremder Herkunft. Gheorghiu-Dej sollte als Ge-
neralsekretär nach aussen manifestieren, dass auch echte
Rumänen etwas zu sagen hätten. Erst als der Prozess gegen
die jüdischen Aerzte in Moskau begann, säuberte Stalin
auch die anderen Parteiführungen der Satelliten von den
Führern jüdischer Herkunft. Das bedeutete für Rumänien
das Ende der Herrschaft Anna Paukers und den Beginn der
Herrschaft eines echten rumänischen Kommunisten
Gheorghiu-Dej. Man muss bei objektiver Betrachtung der
Ereignisse annehmen, dass Gheorghiu-Dej und seine Mann-
schaft andere Beziehungen zum rumänischen Volk hatten.

**Es kann jedoch nicht genug unterstrichen werden, dass
auch Gheorghiu-Dej kein Nationalkommunist war, sondern
ein dem kommunistichen Internationalismus verschwore-
ner Diktator. Er liess den markantesten von den wenigen
Nationalkommunisten Rumäniens, Patrascanu, im Gefäng-
nis liquidieren, Gleichzeitig setzte er die Exterminierug der
Gardisten und der widerspenstigen Bauern fort.**

Seine Auseinandersetzung mit Moskau und der Beginn
der sogenannten rumänischen Verselbständigungsbestre-
bungen haben andere Hintergründe. Die Integrationspläne
der COMECON mussten bei ihrer Realisierung automatisch
die Führungsposition von Ghoerghiu-Dej schwächen, und
das wollte er keinesfahs in Kauf nehmen, genau so wie
Tito vor Jahren.

Der Erfolg des brüderlichen Streites für Rumänien
besteht in der Gewinnung der Industrieländer des Westens
für die Modernisierung und Intensivierung der rumäni-
schen Industrie. Dies konnte jedoch nicht den Interessen
der Sowjetunion zuwiderlaufen: im Gegenteil, der Kreml
unterstützte im Geheimen diese Politik.

**Je mehr Moskau vorgab, sich über die Intensivierung der
Beziehungen Bukarests mit dem Westen zu ärgen, desto
mehr investierten die «Kapitalisten» in Rumänien, vor allem
die Bundesrepublik.** Angesichts der bankrotten Sowjetwirt-
schaft, kann die Sowjetunion aus eigenen Kräften ihre
Satelliten aus dem weiter steigenden Ost-West-Gefälle zu
Ungunsten des Ostblocks nicht herausziehen. Das bedeutet
aber das Wachsen der Unglaubwürdigkeit der kommunisti-
schen Heilslehre und schliesslich auch den politischen
Bankrott des Bolschewismus. Der Westen wollte aber einen
solidarischen und disziplinierten Genossen Moskaus nicht
gerne helfen. Also musste Rumänien aus einem unbedeu-
tenden Rivilitätsstreit der Genossen eine reformerische
Auseinandersetzung simulieren, worauf die Russen mit
Repressalien androhten während der Westen mit ver-
stärkter Hilfe einsprang. Die Inszenierung gelang vollstän-
dig. Da aber die Russen nichts geben, ohne dafür min-
destens das Doppelte von den Satelliten zu nehmen, kamen
sie mit der grossen Quittung, und zwar den Versuch der
territorialen Amputation Rumäniens durch den Walew-
Plan (1964).

Dieser sah die Errichtung eines wirtschaftlichen Terri-
toriums und seine Unterstellung der Jurisdiktion des
COMECON. Für dieses Gebilde sollte Rumänien 100000 qkm,
Bulgarien 38 000 und die Sowjetunion 12 000 (ehem. rumäni-
schen Gebiete!) abtreten. Das rumänische Gebiet deckt
sich fast vollständig mit dem ehm. Altreich. Was noch
übrig bleiben sollte aus Rumänien (Siebenbürgen),
war — wie die rumänischen Kommunisten mit Recht an-
nahmen — für eine spätere Rückgliederung an Ungarn
vorgesehen. Die Machthaber Rumäniens mussten nun ein-
sehen, dass sie bei Verwirklichung dieses Planes von Vasal-
len Moskaus zu seinen Funktionären degradiert werden
sollten, und nicht einmal der ersten Garnitur. Zum ersten
mal in der Geschichte des Kommunismus in Rumänien
witterten die in Panik um ihre eigene Machtvolkommen-
heit geratenen rumänischen Genossen ihre grosse Chance,
einmal das ganze Volk hinter sich mobilisieren zu können.
Und das Volk, das keine andere Alternative hatte ,als
zwischen moskauer Okkupation und den eigenen Quäl-
geistern zu wählen, liess sich mobilisieren. Es war nicht
die Akzeptierung der Partei- und Staatsführung, die das
rumänische Volk veranlasste, sich hinter seine kommu-
nistischen Tyrannen zu stellen — wie die Massenmedien in
der Bundesrepublik es haben wollten —, sondern der Hass
gegen die Russen und die Furcht vor ihren Panzern.
Jedenfalls mussten die Russen nachgeben. So merkwürdig
es klingen mag: selbst die im Untergrund der rumänischen
Volksseele dynamisch wirkende Eiserne Garde hat sich mit
dem kommunistischen Parteibuch in der Hand vor Gheorg-
hiu-Dej gestellt und ihn vor dem Griff Moskaus gerettet,
um so die bedingte Selbständigkeit des Landes zu bewahren.
Dann wurden auch andere nationale Schleusen geöffnet,
weil sie beim Schwächeanfall des Regimes nicht mehr
unterdrückt werden konnten. Die nationalen Dichter,
Historiker und Helden wurden teilweise rehabilitiert, ausser
Codreanu selbstverständlich.

Nun musste die wichtigste Frage der Geschichte, und
zwar das Problem der kommunistischen Machtübernahme
im Sinne der neuen Politik der Partei umgeschrieben wer-
den. In den nach 1948 eingeführten Geschichtsbüchern
hiess es, dass das faschistische Regime von den sowjeti-
schen Truppen niedergeworfen wurde; ab 1964 wird gelehrt,
dass die Machtübernahme der antikapitalistischen Kräfte
des Landes unter weiser Führung der KP Rumäniens durch
den bewaffneten Aufstand erfolgte, also ziemlich genau
nach Marx abgeschrieben. Damit hat man die stalinsche
Wahrheit in bezug auf die kommunistische Machtüber-
nahme in Rumänien mit der marxschen Lüge ersetzt.

Zur weiteren Stärkung ihres Rückgrates holten die ru-
mänischen Genossen die bis dahin unter Bibliothekstaub
gehaltenen "Aufzeichnungen über die Rumänen" von Karl
Marx heraus, die die Rechte Rumäniens über Bessarabien
und den Terror der wiederholten russischen Invasionen in
die rumänischen Fürstentümer belegen. Sie liessen sie
übersetzen und in 20 000 Exemplaren unters Volk bringen.
Die Russen zogen unverzüglich die Konsequenzen, die
feindlichen Brüder umarmten sich wieder und die unan-
genehme Schrift wurde — soweit möglich — zurückgezogen.

Nach dem letzten Krieg zwischen Arabern und Israelis
brachen alle kommunistichen Staaten ihre diplomatischen
Beziehungen zu Israel ab, ausser Rumänien. Der ganze
Westen konnte nicht genug diesen mutigen Schritt der Ru-
mänen würdigen. Die Sowjetunion war offiziell wieder sehr
böse, im Geheimen rieb sie sich jedoch die Fäuste vor Freu-
de. Wer sollte denn die Komplikationen aus der Pleite der
russischen Instrukteure und Waffen räumen, wenn die Ru-
mänen nicht an Ort und Stelle gewesen wären? Solche
Dienste konnten die nach aussen treuen Satelliten nicht lei-
sten. Gleichzeitig feierte die sozialistische Weltdiplomatie
dank der rumänischen «Rebellen» bisher nie dagewesene
Triumphe. **Ein ehemaliger General der kommunistichen Mi-
liz, der für den Terror nach der kommunistischen Mach-
tübernahme in Rumänien mitverantwortlich zeichnet, Ge-
nosse Manescu, wurde mit Hilfe des Westens Präsident der
Vollversammlung der Vereinten Nationen.**

Noch einmal bäumten sich die rumänischen Genossen
spektakulär auf, als die tschechoslowakische Tragödie
über die weltgeschichtliche Bühne ging. Auch dieser
verzweifelte Akt der Selbstbehauptung ihrer Machtpositio-
nen gelang, weil sich die Russen in jenem Augenblick keine
dritte Invasion erlauben konnten, (als erste gilt die Invasion
in Ungarn, 1956), solange die eben durchgeführte zweite
im schuldigen Gewissen der freien Welt noch nicht ganz
bewältigt wurde. Das kranke Gewissen schlief jedoch kurz
danach ganz ein. Dabei rückten in die vordersten Linien
der Versöhnung mit den roten Imperialisten gerade dieje-
nigen Kräfte in der freien Welt (SPD, FDP, DGB usw.), die
bei jeder passenden und unpassenden Gelegenheit am lau-
testen gegen Gewaltanwendung schreien. Diese Kräfte, die
die heutige Regierung der Bundesrepublik stützen, gaben
dann den russischen Invasoren und ihrer doktrinären Un-
termauerung (Breschnew-Doktrin) die nachträgliche Legi-
timierung durch die Unerzeichnung der Moskauer und
Warschauer Verträge. Damit war aber die Fortsetzung des
rumänischen Doppelspiels nicht mehr tragbar; denn der
Weg wurde von den deutschen Sozialdemokraten im Ein-
vernehmen mit den Machthabern im Kreml verschüttet.

(Urmează pag. 16.)

WHO IS THE IMPERIALIST?

De TRAIAN POPESCU

DELA sfârşitul celui de al doilea răsboi mondial, fără încetare, Sovietele se văicăresc, cât îi ţine gura si neruşinarea, de pretinse ameninţări belice ale Occidentului "imperialist".

Cei vizaţi, camarazii lor de arme de eri, nu pricep şi nu ripostează cum s'ar cuveni, ba dimpotrivă le fac jocul.

Fără viziune politică, frizând aproape inconstienta aceştia i-au cocoţat în 1945 în rangul de mare putere şi de principali victorioşi contra cruciadei europene anti-comuniste din 1941, determinată de succesivele agresiuni ale Rusiei Sovietice contra Finlandei, Estoniei, Letoniei, Lithuaniei, Poloniei, României, şi sub imboldul legitim al acestor ţări de a recupera libertatea teritoriilor răpite sau independenţa terfelită de tancurile ruseşti.

Mutilările teritoriale aduse acestor ţări sau anexiunea unora dintre ele, au fost uitate de către occidentalii învingători, ba mai mult au fost ratificate şi lărgite prin tratatele dela Yalta, prin care Roosevelt şi Churchill au făcut cadou ruşilor tot estul european şi jumătate din Europa centrală, sub pretextul creării unei păci durabile în lume.

Minciuni sfruntate. Ca doi samsari Roosevelt şi Stalin, împărţiseră lumea în două zone de exploatare: "chacun à sa manière". Roosevelt îşi rezervase lichidarea imperiilor europene; britanic, francez şi italian, Japonia cu tot Pacificul Africa şi Continentele Americane, iar Stalin libertatea de a impune "democraţia" sovietică în Europa răsăriteană, centrală şi balcanică, China continentală şi sud-estul asiatic.

Satisfăcuţi că putuseră trage chiulul celorlalţi "asociaţi" Anglia, Franţa, şi China lui Chang Kay Chek, între votcă si icre negre, au bătut mâna, cinstit negustoreşte şi şi-au jurat prietenie veşnică.

Conspiraţia internaţională comunistă câştigase bătălia.

Rusia devenea primul aliat al Statelor Unite în lupta contra Japoniei şi prestigiul "democraţiei" sovietice, cum fusese prezentat comunismul opiniei publice americane, creştea vertiginos în masele populaţiei Yankee.

Molohul sovietic înghiţea printr'o simplă trăsătură de condei o suprafaţă din Europa de peste 658.772 mile pătrate, cu o populaţie de 136.163.000 milioane de locuitori, iar din Asia 758.482 mile pătrate cu o populaţie de 52.538.000 milioane de locuitori, neincluind suprafaţa imensă a Chinei continentale cu furnicarul ei de oameni, cedată generos de Generalul Marshall lui Mao Tse Tung, câtiva ani mai târziu.

La câteva săptămâni după realizarea "gheşeftului" Roosevelt închidea ochii sub povara blestemelor milioanelor de victime exterminate de comunişti, după cele mai rafinate sisteme de schingiuiri mongole.

Cu toate că genocidul practicat de ruşi era cunoscut, nimic însă nu s'a schimbat din cărdăşia "oficială" americano-rusă, nici chiar după înlăturarea lui Stalin şi asvârlirea resturilor lui îmbălsămate, într'o groapă ascunsă de sub zidurile Kremlinului.

Preşedinţii americani care s'au succedat, chiar dacă au luat atitudini contra agresivitaţilor sovietice în Korea, Cuba, Viet-Nam, acţiunile militare au fost torpilate sistematic de politic şi pe linia tradiţiei Kennedy, firul telefonic direct între Washington şi Kremlin, funcţioneaza şi astăzi.

Totuşi ororile săvârşite de comunişti în Korea, Cuba. Basarabia românească, Viet-Nam, Ungaria, Cehoslovacia, au deschis ochii multor cetăţeni americani asupra primejdiei comuniste.

Pe această linie de reeducare a opiniei publice americane, trebue situată broşura "*WHO IS THE IMPERIALIST*", pe care Asociatia "*American Federation of Labor and Congress of Industrial Organizations*", a avut fericita iniţiativă de a o tipări în Iunie 1971, şi din care reproducem graficele lămuritoare ale loviturilor date de Sovietici în Europa şi Asia, demascând astfel primejdia extinderii comunismului în lumea liberă, la adăpostul tacticei de a se văita de ameninţari imperialiste imaginare, când în realitate cine ameninţă efectiv e "troica din Kremlin".

SOVIET TERRITORIAL EXPANSION

1. ROMANIAN PROVINCES — What the U.S.S.R. Demanded and Got from Romania:

SOVIET TERRITORIAL EXPANSION

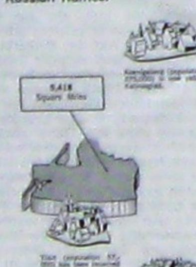
2. BALTIC STATES — The Soviet Union Made a Deal with Nazi Germany and Added the Baltic States to the U.S.S.R.

These countries, in total area, were twice as large as Scotland. Kaunas, Tallinn, Riga, once proud independent capitals, became provincial centers of Soviet power.

SOVIET TERRITORIAL EXPANSION

3. GERMANY NORTHERN EAST PRUSSIA — The U.S.S.R. Demanded and Got This Area of East Prussia and Gave its German Cities Russian Names:

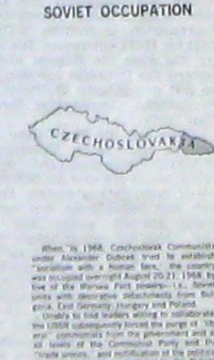

SOVIET TERRITORIAL EXPANSION

4. EASTERN CZECHOSLOVAKIA — What the U.S.S.R. Demanded and Got from Her Neighbor Czechoslovakia:

SOVIET OCCUPATION

SOVIET TERRITORIAL EXPANSION

5. EASTERN POLAND — A Nazi-Soviet Deal Led to This Grab from the Poles:

This piece of Poland is about equal in size to the combined areas of Austria and Hungary. Within its borders lie the important cities of Lwow (L'vov) and Wilno (Vil'nyus).

SOVIET TERRITORIAL EXPANSION

6. FINNISH PROVINCES — What Finland Ceded the U.S.S.R.:

SOVIET ZONE OF GERMANY AND EAST BERLIN

June 17, 1953, Soviet occupation troops brutally suppressed widespread strikes and riots in East Berlin and other East German cities and restored the power of the Ulbricht regime.

In 1961, to cut off the mass flight of refugees to the West, the East German regime erected the concrete and barbed wire Berlin Wall of Shame.

Twenty Soviet Divisions remain stationed in East Germany.

"CONGRESUL DANSEAZA"

tarul, domenii, toate, unde se poate trage chiulul la cântar. Cine protestează contra nedreptății, părtinirilor și mai știu eu ce, riscă să înghețe de frică. Și, cum ce spun, pot dovedi, iată:

La Uniunea Artiștilor Plastici, unde totul făcea și desfăcea unul care ca să sculpteze din fundul rărunchilor, își tăiase, în timpul luptelor din Crimeea, un deget, a fost scos din rânduri, împopoțonat fac-totum și, ca fac-totum executa ce-i convenea ca preț. Nu vorbesc de talent. Dar într'o zi un sculptor, se ridică și protestează contra faptului că se cam monopolizează, prin alternanță comenzile. Cel cu musca pe căciulă, Constantin Baraschi se ridică și se adresează tuturor. *"Cine mă atacă pe mine, să știe că atacă Uniunea Sovietică!"* Protestatu-a-mai cineva? Bucata de deget lipsă, circulă, liber, în toate forurile de conducere: dacă nu ordona, insinuează, dacă nu recomandă, face delațiune: conform legii marxiste.

Introducând poezia și atmosfera ce ea crează în viața de toate zilele și în toate domeniile, faptul a avut darul să sincerizeze desfășurarea conferinței; aproape că toate lumea vorbea în poezie. Timpuri mărețe. Timpuri istorice. Dela Decebal încoace, sau de înainte de Decebal, când Dacii erau tot o seminție latină, dar nu se declaraseră, fiindcă așteptau nu știu pe care deștept de la Cluj, care a reînființat exploatarea subiectelor istorice prin drept de moștenire, fără alte impozite, decât cele percepute de stat spre a le aloca premii.

Cu această intromisiune a poeziei, întreaga desfășurare a conferinței se poate spune că a fost o epopee.

Oratarul a spus că, nu odată, în fața poporului nostru s'au ivit momente hotăritoare; dar el a știut a fi totdeauna, la înălțimea vremurilor. Dl. Ceaușescu s'a ferit să spună că, în ultimul răsboiu, dacă n'a fost la acea înălțime, e pentru că avea pe M. S. Mihai, care, înalt cât un vârf de par de legat frânghia de rufe, putea să vadă și a văzut vremurile cari l-au impus.

Neliniștea oratorului, însă, nu derivă din frământarea poetului. Ci, din faptul că trăim momente de cari depinde locul pe care îl va avea România în marea familie a țărilor socialiste și, mai mult, a tuturor țărilor lumii. Fi-va așezată ca o cenușereasă, avea-va misiunea să curețe cartofi, ca să-i rămână pielle, sau găinele ca să-i rămână ghearele? Si adaugă ceva surprinzator, simptomatic pentru atmosfera în care s'a bucătărit conferința. Veselia poetica și poezia muzicala provoacă ceva frigorific, deoarece oratorul (este Dl. Ceaușescu) ne spune:

"Desvoltarea vieții internaționale, marea revoluție tehnico-industriată, pun la ordinea zilei, participarea tot mai activă a poporului nostru, la diviziunea internațională a muncii".

E ceva ce se aseamănă cu planul Valef, nu?

Să precizam, de o camdată, că toate sforțările ce se cer poporului nu sunt determinate de muncă și nici de generații. Determinantele asupra forței conducătoare, care este partidul și, neexistența unui Dumnezeu, se înțelege ca creaza un vid, pe care, îl ocupă cine poate cum este Moscova. Cum nici aceasta nu mânuește determinantele, intelectualii, împreuna cu clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, au datoria să facă necesarul, astfel ca sa lase... —cui să lase și ce?

Să lase *"generațiilor viitoare, urmașilor, urmașilor noștri, o viață liberă, înfloritoare, minunată, comunistă"*.

Ar cam trebui vre o sută de ani pentru atingerea acestor pleonasme, care, fiecare în parte înseamna comunism. Dar cum comunismul este măreț, timpul trebue să i se adapteze.

Atari păreri le extragem din revista "Contimporanul" a Consiliului Culturii și ele susțin prin poezii cu un fel de 6 picioare, drept coloane, atât declarația cât și poezia încadrată în cuprinsul ei.

După primul picior, care este al redacției, urmează al doilea picior, sau, mai bine zis unul din picioarele D-lui Zaharia Stancu, inspirat cum este de obiceiu, când sunt în poezie.

Al treilea picior este construit din măreția gândirii academice, unde existând atâtea volume prin rafturi, este greu să găsești ceace nu există.

După al patrulea picior, ocupat de cugetări politice plutind pe ape leșioase cu "a fi prea aci, și a fi prea dincolo, a fi tu și a fi celălalt", Dl. Paul Anghel intră cu literatura română în universalitate, în așa măsură, încât îți vine să crez că a ocupat tot locul. Si așa este, că piciorul șase ne reinvie timpurile premergătoare lui Carol Scrob și chear și lui Nicumeț.

Poezia este semnată de Victor Tulbure, iar textul îl puteți citi în pagina "Poezii din Tara" Nr. 2 a revistei noastre.

Nu i se poate reproșa nimic, și de ar fi sinceră și de n'ar fi. Este culmea expresiei poetice la care a ajuns d. Victor Tulbure. Si vorba acea: finis coronat opus. Daca ar fi cazul, și de n'ar fi. Cititorii sunt patimași. Amicii invidioși. Colegii... să te ferești de ei. Se va putea, însă, traduce și înainta sau depune la Premiul Nobel.

A mai fost un caz la premiul Nobel. Poeziile au fost date spre traducere lui Salvatore Quasimodo. Iar volumul purta numele lui Tudor Arghezi. Operația n'a reușit. Românii —unii— aveau o idee fixă, că Tudor Arghezi este un mare poet. S'ar putea. Dar local. Cum se întamplă și cu unii pictori. Culpa nu este a lor. Au dat cât au putut. Nici Arghezi nu putea da mai mult. Dar o revistă din Roma și una din Madrid au acuzat, de eșec, pe traducător. Salvatore Quasimodo a citit poeziile, a încercat, le-a sucit, le-a răsucit. A facut tot posibilul. Când s'a convins ca posibilul nu poate deveni probabil, fiindcă poeziei îi lipsea ceva, Quasimodo i-a dat-o lui Salvatore, s'o scoată la iveala. Salvatore a incercat în toate chipurile. Nimic. S'au întrunit, au discutat, au experimentat. Ce putea face Salvatore cu Quasi-poezii ca acele ale lui Arghezi? Poezia implică inspirație: ceace înseamnă talent. Poezia implică simțire: ceace însemneaza sinceritate. Era acesta cazul lui Arghezi?

Sau poate fi al lui Victor Tulbure?

Nu îi urăm noroc.

Se pare și e mai mult ca sigur că atmosfera diferită în care a decurs conferința națională a partidului comunist român, nu se datorește întâmplării. Ca toate manifestările comunismului. Dacă ar exista centre comuniste independente, am admite contrariul. Si în acest caz am considera că acest comunism dacă ar exista în stare de libertate, se află supus frământărilor la care sunt supuse tot cea ce noi numim astazi ideologie și care, prin simpla și întâmplătoarea rezolvare a unor probleme, dispar depe agenda zilei care urmează a fi utilizată pentru alte surveniri. Neexistand un centru comunist pentru simplul motiv că nu mai există o bază justificativă pentru un comunism tradițional, se caută o existență artificială pentru scopuri, cari lipsite de sens caută mijloace care să ofere ocazii de cauzalitate.

Un lucru, însă rămâne, bine stabilit, când e vorba de comunism: că declarațiile nu au valoare, angajamentele nu angajează, și promisiunile se înneacă în cincinaluri, pe cari, dacă le diseci dai și de primul germene ancestral.

Am reprodus, mai sus, scurte extrase din zidirile menite să susțină discursul D-lui Ceaușescu. Este un fel de a vorbi. Sub regimurile comuniste nu știi nicidata dacă partidul gândește și secretarul face, sau secretarul gândește și partidul face.

Dar să admitem că a fost un acord direct și viceversa, că altfel, nu vedem cum ar fi decurs conferința în acea atmosferă de entusiasm pentru cei ce așteaptă să urce și de indiferență pentru cei ce așteaptă contrariul.

Bețla de cuvinte a fost așa de permisă, încât putem citi după "Le Monde" — *"Patriotismul raportului"*, *"patriotismul autorului raportului"*, *"fericirea de a fi contemporan"*, *etc.*

Dar culmea entusiasmului a fost constituită de un poem publicat de "Scinteea" și intitulat "Numele scump" și la care adaugă: *"In această poezie se află gândurile și sentimentele trăite de toți cei prezenți în sala conferinței"*. Si mai înainte: *"Foșnetul pădurilor și murmurul străzilor repeta un nume, noi toți știm care: tânărul, mândrul, bravul, numele scump"*.

Unii din sală ,academicieni, profesori, intelectuali, toți având această sarcină dela partid, încercau să fredoneze, ca să dea glas viguros cântecului ce statea tuturora pe buze, dar nu îndrăsnea nimeni să înceapă de teama de a nu fi declarați anticomuniști, antinaționali sau chear fasciști ,dacă ar fi reușit să-l fredoneze unii macar, știindu-se că Giuseppe Verdi vrând-nevrand trebue amestecat.

Dintre toți mai nervos părea Chivu Stoica care ajuns în clasa de sus, și ce clasa de "fost" — el să nu aibă curajul nici măcar de a da tonul și să se cânte "Caro nome che sei tu", fiind-că nu s'ar potrivi cu textul românesc al conferinței naționale și s'ar supăra poate și autorul și ceilalți, ăia dela Moscova, cari...

Perduse din vedere pe autor. Si autorul privea la el fix. Dece îl va fi privind așa? A privit și el. Dar nu intr'acolo. Si a descoperit repede că autorul, dacă nu era supărat, era îngrijorat.

Doamna Elena Ceaușescu, aleasă membră în comitetul central, privea pe autorul care a ocazionat apariția acelui nume scump.

(*Urmează pag. 15.*)

Cu ea lucrurile nu ar merge așa ușor. Ea știa foarte bine că aria cu "caro nome" nu este nici pentru vocea de cimpoiu de jos a lui Chivu Stoica, nici pentru alte voci, chear de tenori.

Dar știa și ceva mai mult. Că aria Gildei este destinată unui glas de femeie-fie de mezzo soprană sau și de contraaltă dacă e nevoe și era curioasa să știe cine va acumula căldura necesară să vibreze corzile vocale. Fotografia publicată, pe loc, cum s'ar spune îl arată pe Dl. Ceaușescu altfel decât până acum. Pare neliniștit și turburat.

Această turburare nu putea proveni, nici de prezența în sală a lui Dolores Ibarruri, sau altă mireasă politică de prin estul asiatic. El știe că după decorarea ei, cu obligatoria îmbrățișare, șeapte luni de zile o tot auzea spunând, că miroase a piele tăbăcită prin casă, de parcă ar fi trecut pe lângă el vre un tăbăcar, candidat la măreție, ca să poată trata cu Haile Selassie, încălțarea picioarelor goale cu bocanci fabricați undeva, poate în Italia, dar cu material provenit din Banatul românesc. In acest scop de altfel se fac vizite necesare când și cu picioare fara ciorapi, dar cu tocuri înalte, când în excursii spre Kilimangearo, sau în rezervația de animale salbatice din Kenia, sau pe alte întinderi, de unde se caută netezirea țării de urmele calamităților spre a putea măcina nisipul așa zisa încălțăminte rusească.

Sa nu se creadă, însă, că poate fi vorba de vre o apostazie.

Travaliul despuiat de orice interes personal, importă mai mult decât orice. Restul este atmosfera. Care, răsare, crește din sforțările depuse și, probabil, în virtutea vre unui principiu ce se manifestează, fără a putea fi descifrat în om, se realizează pozitiv, în sens invers, dând, astfel, naștere la ceace numim cerc vicios.

Se va fi remarcat, cu usurință, naturalul cum se concentrau toate voințele în sintetizarea acelui travaliu, când s'a amintit de contribuitorul, inspiratorul sau constructorul acelei atmosfere, care a plăcut atat de mult ziariștilor streini — sau unora cari, probabil, au urmat, prin persuasiune, cursuri așa denumite de vară, foarte adecuate și naturale sezonului. Acesta, pentru țările de după cortină, unde contrariul căldurii nu este numai o problema de partid, ce se rezolva, în fiecare an, pe linie de partid, ca sa nu se poata rezolva nici odata, ci și o problema de plenare, unde cei mai avansat în știință este deținătorul condicei de prezență, care nu rareori este ministru-adjunct în guvernul ce va apărea ca ceva teluric, dintr'odată, titlu de altfel ce stă atârnat de calitatea de șef de secție adjunct.

Solidaritatea și solidarizarea în jurul autorului raportului emoționant și contraemoționant nu a fost de fațadă. A fost sinceră. Chear când s'a remarcat câte, vre un repet, iată-l pe Chivu Stoica, emoționat, confundând locul destinat domniei sale. Emoționat ar fi spus poate și mai mult. Și ar fi pornit poate să cânte fără diapazonul de cimpoiu, melodia. Iși adusese, încetul cu încetul și preocupat, aminte.

Cum dracu să uite pe Gilda. E vorba de Gilda lui Verdi, când a fost atâta discuție în ședințele comitetului central atunci când problema era pusă astfel: poate-se amoreza fata unui proletar, de persoana unui înalt deținător de titlu? Până la urmă, au lăsat-o să se amorezeze. Dar n'au lăsat pe Duce. De aceea nu s'a cântat și nu se cânta aria, prin care își marturisește iubirea lui pentru Gilda de care se înamorase deabinelea și definitiv.

Dacă Gilda, nefiind nici aristocrată, nici proletară, nici burgheză, nici partidică, a avut, totuși curajul să moară, sfidând legile și moravurile acestor clase, el Chivu Stoica, burghez, devenit proletar-ce să spună el despre el.

Astfel de autodiscuții sau schimburi de pareri, se înțelege că nu puteau lipsi, orcâte păreri vor fi distonat —pronunțate sau nu— cu părerile sau cu scopurile cuprinse în raportul secretarului general, nu poate altera părerea generală că lumea s'a aflat în fața unei unități de vederi greu de constatat chear în regimurile totalitare.

Și chear dacă s'ar fi manifestat și vizibil o atare situație, nu faptul nu are importanță. Din contra că, așa cum spune francezul, orice este de preferat decât să ai de a face cu berbecii lui Panurge cari toți, bine uniți s'au aruncat în mare.

Dar nu unitatea de vederi a membrilor dela conferință rezolvă problema ce așteaptă Românii să fie rezolvată. Ci rezolvarea ei, fără participarea membrilor, fără unitatea de vederi și mai ales cu un singur curaj: acela de a spune Rușilor că ,altfel, trebue să intervină d. Marte.

JOSE MATAS PERPIÑA NE-A PARASIT

La 22 Iulie 1972 a încetat din viață în Barcelona, după o lungă și grea suferință, Dl. José Matas. Figura lui era bine cunoscută în lumea exilului nostru unde se bucura de stima și iubirea tuturor, corespunzându-se astfel înaltelor sentimente ce el însuși nutrea pentru țara noastră, pentru tristețile și necazurile ei.

José Matas Perpiñá se naște în anul 1899 dintr'o veche familie din Cataloñia, în sânul căreia primește o curată și frumoasă educație. Iși face liceul și facultatea de drept în Barcelona unde obține numai calificative înalte și premii de onoare.

In anul 1922 se înscrie la Doctorat și este acuma, în această perioadă, când se împletește pe firul vieții lui prima întâlnire cu România, trezind în sufletul său o puternică pasiune pentru țara noastră, care nu-l va părăsi niciodată. Teza de doctorat fiindu-i: "Organizația agrară în țările balcanice". Dl. Matas are nevoie, pentru desvoltarea subiectului său, și de niște vechi legi ale pământului nostru pe care nu le putuse găsi traduse în nici-o limbă cunoscută de el pe acea vreme. Om meticulos și de vaste posibilități intelectuale, scrie direct în România editurei Alcalay, de unde primește materialul cerut și un dicționar româno-francez.

Aceste două cărțulii reprezintă pentru José Matas primul contact cu limba românească, pe care începe să o învețe singur și pe care va ajunge, cu timpul, să o cunoască și să o aprecieze în realizările ei literare cele mai de seamă.

Fiind în posesia unei serioase educații umanistice, el este prins repede de farmecul latinității limbei noastre, trezindu-se în el dorința de a cunoaște cât mai mult și cât mai deaproape viața și manifestările acestui popor latin așezat la frontierele de răsărit ale Europei. Citește enorm de mult și cererile de cărți românești editurei Alcalay sunt din ce în ce mai numeroase, însușindu-și astfel, acea vastă cunoștință despre România, istoria și literatura ei, ce vor uimi, mai târziu, pe toți Românii cu care a venit în contact.

Pe lângă o inteligență superioară, José Matas poseda și un suflet sensibil, înamorat de frumos, care vibra pe coardele unui romanticism delicat și la poarta căruia, tânăr fiind încă, bătuseră și se desvoltaseră deja neliniști poetice. Deacea omul acesta, cu limba sa românească învățată dintr'un dicționar ,simte nevoia de a se avânta pe undele literaturii române, ce inevitabil îl vor conduce la cunoașterea lui Eminescu. In singurătatea acestui suflet înzestrat cu sensibilități poetice accentuate, versurile bardului nostru pătrund adânc, ca fierul plugului într'un pământ fertil, descifrând poate, și dând contur, unor aspirații neîndeplinite, sau nedeslușite până atunci.

Bucuria interioară ce-i provoacă această întâlnire cu Eminescu este atât de mare, încât curând simte furnicând prin toată ființa sa neliniștea creației, necesitatea de a-și descărca plinul din el, de a face cunoscut și altora poezia eminesciană. Incep astfel, timide, primele traduceri în limba spaniolă și catalană a poeziilor lui Eminescu.

Tăcut, neștiut de nimeni, cu umilință de călugăr franciscan, dar și cu o tenacitate de fier, José Matas traduce, corectează, reface, șterge și o ia iarăși de la început, dând contururi precise operei sale, căreia-i sacrifică puținele ore libere ce i le îngăduie activitatea sa profesională. Și cu toate că în timpul vieții sale nu și-a putut-o publica (foarte rar i-au apărut câte ceva prin revistele din exil), José Matas rămâne primul traducător în limba lui Cervantes a poetului nostru național.

Ne-au povestit surorile sale, căci el era prea delicat ca să vorbească de așa ceva, un fapt mișcător ce caracterizează prin el însuși dragostea acestui om pentru literatura țării noastre. In timpul războiului civil spaniol, când viața în zona roșie a acestei țări, în care trăia și familia Matas, era primejduită la fiecare clipă, aceștia, ca atâți alți compatrioți de ai lor, sunt obligați să părăsească în graba Barcelona, pentru a-și pierde urmele pe undeva prin provincie. Fiecare își înjghebează în grabă o legătură cu cele trebuincioase. Ajunși la destinație, familia Dlui Matas constată cu surpriză că bocceluța lui José cuprindea numai cărțile sale românești din care nu lipsea nedeslipitul volum de poezii de Eminescu și nici dicționarul lui Șeineanu. Din tot ceace poseda acest om, considerase ca mai de preț pentru el și care trebuia salvat în primul rând, micul său tezaur românesc și opera de traducere ce trebuia continuată.

In total el a tradus 65 poezii din Eminescu, printre care şi cele mai însemnate ca: Venere şi Madonă, Mortua est, Scrisorile I şi III, Luceafărul, Doina, Rugăciunea unui Dac, Glossa, etc., etc. Tot pe atâtea a tradus şi din alţi autori ca: Vasile Alexandrii, Octavian Goga, Alexandru Macedonscki, Aron Cotrus, Tudor Arghezi, Bacovia, Lucian Blaga, Nichifor Crainic, Ion Pilat, Cincinat Pavelescu, Topârceanu, şi alţii. Majoritatea acestor traduceri au fost făcute mult înainte ca José Matas să cunoască vreun Român şi în ele a reuşit să păstreze nealterat atât sensul cât şi ritmul poeziei româneşti. Extrem de frumoasă este traducerea sa din Luceafărul.

Prima lui întâlnire cu un compatriot de-al nostru se produce deabia în 1947, când, ca o consecinţă a ultimului războiu, fugarii Români ajung şi în Spania. In acest an cunoaşte întâmplător un tânăr student Român, astăzi medic prin Franta, cu care iniţiază prima sa conversaţie în limba română, ce cu atâta trudă şi tenacitate învăţase dealungul vietii. Surpriza a fost mare din amâmdouă părţile. Dl. Matas auzea pentru prima dată graiul românesc cu fonetica sa exactă, iar fugarul nostru se minuna de cursivitatea vorbei lui, de perfecta constructie gramaticala a frazei sale, şi mai ales, de frumuseţea unor expresii culese din vasta şi variata sa lectură românească şi din care se desprindea un suav şi plăcut parfum arhaic.

Din acest moment, contactul Dlui. Matas şi a familiei sale, în care semănase deasemeni dragostea pentru ţara noastră, cu Românii aflători atât în Spania cât şi aiurea, este permanent. Casa lui se deschide larg tuturor refugiaţilor devenind practic o casă românească în Barcelona, unde fiecare putea găsi o îndrumare, o mână de ajutor întinsă frăţeşte, o dragoste ce reverbera cu putere şi căldura unui cămin ce lipsea, desigur, tuturor. Cine, în lumea refugiului românesc, nu a cunoscut, sau nu a auzit măcar vorbindu-se, de casa Matas din Barcelona? Cu înalta lor înţelegere şi cu sufletul lor mult încăpător, oamenii aceştia, cărora neînţelesul destin le-a transmis fiori româneşti, se pun la dispoziţia tuturor compatrioţilor ce le-au bătut la uşă, fără să obosească niciun moment şi fără să-şi cruţe energiile sau liniştea lor.

Cu toţii au împărtăşit durerile noastre, au înţeles şi s'au alăturat năzuinţelor şi idealurilor româneşti şi au suferit de suferinţa Neamului nostru prins în ghiarele Comunismului şi ciuntit de nesaţul moscovit. El iau parte la toate manifestările româneşti din Spania, şi permanent am simţit alături de noi avântul cald şi prietenesc al Dlui. Matas, când era vorba de o acţiune pentru promovarea dreptului la o viaţă liberă şi demnă a poporului nostru. Toţi cei ce am luat parte, ne amintim cu emoţie de acel Congres Eucaristic Internaţional ce a avut loc în Barcelona în anul 1952, când datorită neobositului concurs şi alergătură a Dlui. José Matas şi a surorii dumnealui Dra. Angeles Matas, micul grup românesc ce reprezenta poporul încătuşat şi fără glas, a fost primit cu căldură, simpatie şi înţelegere de către toate figurile proeminente ale Catolicismului din acele timpuri.

Prietenia şi dragostea ce a arătat acest om pentru România este adânc mişcătoare. Constant şi leal, a rămas până la urmă alături de poporul român căruia, un 23 August, Comunismul, aliat cu neghiobia unor oameni politici, i-au scâlcit tot cursul istoriei. El nu ne-a cunoscut direct ţara, cu toate că era dorinţa lui cea mai fierbinte, dar a iubit-o în tăcere cu pasiunea înamoratului ce înalţă şi idealizează imaginea îndepărtată a iubitei sale.

Traducătorul şi prietenul refugiului nostru, Dl. José Matas Perpiñá, ne-a părăsit acum. Vocea lui stinsă aici a lăsat un gol imens în sufletele Românilor care l-au cunoscut. Amintirea lui va fi mereu însoţită de recunoştinta noastră şi în numele Neamului nostru pe care atâta l-a iubit, îi şoptim:

să-ţi fie în veci ţărâna uşoară!

N. ROSCA.

ECOURI

ABUNDENTA DE COVRIGI IN ROMANIA

MUNCA — 29 August 1972.

Citim în ziarul "Munca" din luna trecută: "zilele acestea la Ploeşti a fost dată în funcţiune o nouă secţie pentru fabricat covrigi, dotată cu instalaţii moderne. Toate operaţiile, dela frământat şi până la coacere sunt automatizate. Capacitatea secţiei este de peste 92.000 bucăti covrigi în 8 ore".

A fost foarte binevenită această informaţie, care a lămurit atât nedumerirea multor turişti streini, cât şi a unor români ce veneau prin această regiune, de ce auzeau că "umblă câinii cu covrigii în coadă".

Aceasta bineînţeles graţie organizaţiei de partid, care ascultând de recomandaţiile comitetului central, a depus toate eforturile pentru îndeplinirea în acest sector al planului cincinal înainte de termen.

Priveliştea este însă incompletă.

Nu numai câinii umblă cu covrigii în coada, ci şi toată Ţara a ajuns la covrigi.

RUMANISCHER KOMMUNISMUS

Die Brüskierung der moskauer Lehnsherren machten die rumänischen Genossen wieder gut. Wer hätte wieder vermocht ausser der rumänischen „Diplomaten" NATO-Offiziere für die spektakuläre Spionage-Affäre beim NATO-Hauptquartier anzuheuern, um dann die geheimen Informationen nach Moskau zu liefern? Einige Offiziere mussten dafür mit dem Leben bezahlen, ein französischer Oberst starb sogar bei einem „Autounfall" in Rumänien.

Es lohnt sich nicht mehr, sich an Ceausescu anzubiedern, auch für die Deutchen nicht. Solchen Anbiederungsversuchen hat er übrigens durch seine letzten Erklärungen in bezug auf die Belange der deutschen Minderheit in Rumänien einen Riegel geschoben. Der Staatsbesuch des Bundespräsidenten in Rumänien bedeutet daher nichts anderes als verlorenes Steuergeld. Anders verhielt es sich mit den Besuchen von De Gaulle und Nixon. Jene Staatsmänner sprachen in erster Linie mit dem rumänischen Volk und nur nebenbei mit Ceausescu. Wenn die Lieferung von Maschinen und Know How sowie die Verzichtsverträge den Menschenhandel mit den Ostblockländern nicht weiterbringen können, dann muss die gesamte Ostpolitik einer radikalen Revision unterzogen werden. Vielleicht wird auch die vollständige Unterwerfung der rumänischen Machthaber unter die Breschnew-Doktrin den Politikern und Massenmedien der freien Welt die Augen öffnen.

Ein offener Feind ist immer besser als ein falscher Freund. Zumindest wird das labile Gewissen der freien Welt nicht mehr mit dem „eigenen Weg" des rumänischen Kommunismus weiter verunsichert.

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL
APARE LUNAR
SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacţia şi Administraţia:
Calle Villanueva, 43 - Teléf. 276 46 40
MADRID (España)
Correspondenţa:
Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:
Anual ... ... 15 $ USA
De sustinere ... ... 25 $ USA

Impreso en Marsiega, S. A.— Acebo, 34. — Madrid-16. — Es manuscrito.